

[Arbejdsministeren]

og man skal vel heller ikke lave en form for behandlersamfund, hvor det at være ung er et problem i sig selv, for så bliver livet jo til et stort problem for alle grupper.

Hr. Kaj Poulsen var sådan set inde på noget væsentligt, idet han kritiserede alt det, regeringen havde gjort, og sagde, at regeringen slet ikke ville noget. Man kom med besparelser på milliarder, og hvad satte man så i stedet for? 230 mill. kr. til en lov om beskæftigelsesmuligheder for unge.

Men det er jo netop udtryk for den forskel, der er på den tidligere og den nuværende regering, for hvad var den filosofi, der lå bag den tidligere regering, og den filosofi, som vi ligesom overtog?

Ja, man kørte med ungdomsgarantiordning, man kørte med arbejdstilbudsordning, man kørte med alle mulige kunstige lappeløsninger, og man troede på, at hvis bare man puttede ordet garanti ind i det, var enhver sikret.

Og hvad viste erfaringerne så? Det viste sig, at man var garanteret i den periode, hvor man var omfattet af forsøget; men det var ikke engang alle i de to forsøgsamter, som var omfattet af forsøget, det var kun et lille udsnit, og når så garantiperioden udløb, var man ikke kommet videre hverken arbejdsmæssigt eller uddannelsesmæssigt.

Vi er også meget optaget af at løse ungdommens problemer, og i denne forbindelse kan man tale om kultur, om idræt, om boligforhold; der er mange ting, der er væsentlige for ungdommen, som det er det for alle andre. Men det, vi kunne se, var, at alle rapporter fra sagkyndige viste, at de unge, der klarede sig dårligst, det var dem, som ingen erhvervsuddannelse havde, det var de unge, der havde forladt skolesystemet i en tidlig alder. Derfor var det vel ikke så mærkeligt, at regeringen erkendte, at det gjaldt om at give de unge et tilbud om en god start på tilværelsen, det gjaldt om at give uddannelsstilbud, og at vi derfor fra regeringens side prioriterede uddannelsesmuligheder meget højt for netop at hjælpe de unge i stedet for at fortsætte med disse bevidstløse garantiforsøg og lignende, som jo ikke gjorde andet end at koste fantastisk mange penge uden at give resultat.

Og så er det ikke sandt, at vi bare har sparet alt det væk, som socialdemokratiet indførte i sin tid, og at det eneste, der er kom-

met tilbage, er 230 mill. kr. til et lovforslag, der ikke er fremsat endnu. Der er kommet en masse uddannelsespladser inden for undervisningsministerens område, der er kommet flere lære- og praktikpladser, og – hvad der er helt afgørende for os – de unge skal ikke bare betragtes som led i et behandlersystem, men som normale mennesker. Det, der har været det afgørende for os, har været at få unge ind på normale arbejdspladser, og det er lykkedes.

Jeg synes, det er positivt, at ungdomsarbejdsløsheden nu er faldet. Nu bliver jeg måske uvenner med dem fra 1968 eller før, men jeg synes, det er positivt, at ungdomsarbejdsløsheden falder mere, end arbejdsløsheden falder for dem, der er mere voksne.

Til gengæld må det give anledning til overvejelser, når man ser på, hvordan arbejdsløsheden fordeler sig, at det stadig væk er sværere for pigerne eller kvinderne, end det er for mændene, også når det drejer sig om de unge. Og jeg mener, vi har et fælles ansvar for at sikre, at kvinderne kommer med. Jeg mener ikke, vi kan give os til kunstigt at udvide eller opretholde en offentlig sektor udelukkende med henblik på at skaffe arbejdspladser, heller ikke bare til kvinder. Men vi må sørge for, at kvinder bliver uddannet, og at kvinder får mulighed for at blive beskæftiget inden for de områder, hvor der er arbejde inden for det normale arbejdsmarked.

Så er der flere, bl.a. hr. Kaj Poulsen og fru Ebba Strange, der har været inde på jobskabesloven, og det er rigtigt, at den ikke var regeringens livret. Alle ved jo også, at de fire regeringspartier i sin tid stemte imod jobskabesloven, da den blev indført, men det er ikke rigtigt, at loven var længe om at komme i gang, fordi regeringen sinkede den. Tværtimod, for det ønskede vi ikke. Jeg havde en forpligtelse til at følge den lovgivning, der var vedtaget af folketinget, men der var vanskeligheder med at få udstedt en bekendtgørelse, og der var også vanskeligheder i forbindelse med, at sagen skulle rundt om EF-Kommissionen.

Vi mener ikke, at jobskabesloven har virket rigtigt. Jeg mener også, det er udtryk for en firkantet og forkert tankegang at sige, at fordi man én gang har vedtaget nogle ordninger med kunstig støtte, så må det være den eneste rigtige løsning på problemet med,